

διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, κραταιότερους μετὰ τὴν παλιγγενεσίαν αὐτοὺς ἀναδείξασα ἢ ὅτι πρὸ τῆς δουλείας τῶν ἡσάν. Ἡ γραφὴ τοῦ συγγραφέως ἡμῶν ζωνρῶς ἐν σελ. 84 ἱστορεῖ τὰς ἐνσκηφάσας τοῖς Ῥώσσοις τότε δυστυχίας, ἐν δὲ σελ. 86 λίαν ἐπιτυχῶς παραλληλίζει τὴν τῶν Ῥώσσιων πρὸς τὴν τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς τοῦ Τσιγγισχάνου ἀπογόνους δουλείαν, καὶ εὐρίσκει ὅτι τὰ αὐτὰ αἷτια παρήγαγον ταῦτά καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα ὁρθόδοξα γένη ἀποτελέσματα· ἦσαν δὲ ταῦτα αἱ σχέσεις τοῦ κατακτητοῦ φύλου πρὸς τοὺς δουλωθέντας, αἵτινες χαλαραὶ πάντοτε ὡς ἐκ τῆς ὑπεροχῆς τῶν μὲν καὶ τῆς ταπεινώσεως τῶν δέ, ἐκράτουν αὐτοὺς διεστῶτας ἀπ' ἀλλήλων, ἄλλως τε καὶ τὸ διάφορον τοῦ θρησκευματος τὴν διάστασιν ταύτην ἰσχυροποιεῖ.

Καὶ ὄντως εἶναι ἀρχὴ τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης ὅτι ἂν ὁ κατακτητὴς δὲν ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν κατακτηθέντα τὴν θρησκείαν καὶ τὴν γλῶσσάν του, ἀδύνατον θέλει τῷ ἀποδῆν νὰ ἰδιοποιηθῇ καὶ συγχωνεύσῃ ἐν ἑαυτῷ τὸν κατακτηθέντα· οὐδ' ἀρκεῖ μόνον ἡ τῆς γλώσσης κοινότης, καθόσον διαφερούσης τῆς θρησκείας, διατηρεῖται καὶ ἡ διάστασις μεταξὺ τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν δουλωθέντων, ταχέως δ' ἡ ἀργὰ ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναπλασθῇ τὸ δουλωθὲν ἔθνος. Ὅσα τῶν κατακτητῶν φύλα παρμελοῦσι τὴν ἀρχὴν ταύτην, ὅς μὴ ἐλπίσωσι ποτε βεβαίαν καὶ μόνιμον τὴν κατὰκτησιν. Ἐκαστος δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἀλήθειαν λέγομεν χρώμενος τῇ παγκοσμίᾳ ἱστορίᾳ πρὸς ἑάσανον τῆς ἀρχῆς ἣν ἐκφέρομεν.

Ἀλλ' ὡς τοῦ συγγραφέως, οὗ τὸ πόνημα ἀναλύομεν, σκοπὸς δὲν εἶναι ἡ ἐκθεσις τῆς πολιτικῆς τῶν Ῥώσσιων ἱστορίας, οὕτως οὐδ' ἡμεῖς περὶ αὐτὴν θέλομεν ἐνδιατρίψαι, μάλιστα δὲ νῦν ὅτε ἡ τοῦ κορυφαίου τῶν Ῥώσσιων ἱστορικῶν Καρμσίνου πολύτομος ἱστορία ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μεταφέρεται γλώσσῃ παρὰ τοῦ φιλοπόνου ἡμῶν φίλου Κ. Κροκιδᾶ. Μεταβαίνομεν λοιπὸν εἰς τὸν δὴ ἐτάξαμεν δεῦτερον ἡμῶν τῆς παρούσης μελέτης παράγραφον.

Ν. Ι. ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—οοο—

Λογόγριφοι (*).

1.

Πίντε εἶναι τὰ στοιχεῖα

Πῶχει ἀνάγκη, πῶχει χρεῖα

(*) Ἐκ τῶν ἀνεκδότων τοῦ ἀουδίου Βυλκρά· ἐκονοποίησε δὲ ἡμῖν ταῦτα, ὡς καὶ τινὰ ἄλλα προσεχῶς ἐκδοθησόμενα, ὁ ἐν Κερκύρᾳ Κ. Ν. Κονεμένος.

Τ' ὁρμά μου νὰ γραφῇ
Καὶ ὡς πρέπει νὰ δεχτῇ
Κ' εἶμαι λόγος ποῦ δὲν μπαίνω
Παρὰ σ' ὅσα παρτυχαίνω
Εἰτε σπάρια ἢ κοιρά
Ποῦνται σὰν κ' ἐμὲ μονά. (ΕῤΥΙΔ.)
Κι' ἂν τὰ δύο μου πρῶτα ἀφήσω,
Ξέρεις τί θὰ καταρτήσω
Μὲ τὰ τρία μ' ὑστερνά ;
Εἶδος ἀπ' τὰ πλεὺς κοιρά.
Ζωρταρὸ ποῦ νὰ κινιέται,
Νὰ μιλῇ, νὰ συλλογέται,
Θηλυκὸ σωστὸ κορμί,
Καὶ σὲ ὅλην τὴν ἀκμή. (ΝΙΔ.)
Ἀπ' αὐτὰ τὰ ἴδια τρία
Θὰ γενεῖ μιὰ ἀπορία
Ἄν τῆς μέσης τὸ ψῆφον
Μεταφέρῃς στὴν κορφή
Ὅσα ζωὸν ἢ ποῦ φυτρώουν
Μὴ θαρρῇς πῶς μεγαλύνουν
Ἄν δὲν κάμω συνδρομὴ
Μὲ τὸ ἴδιο μου κορμί. (ΙΥΑ.)
Ἀπὸ γά.λια· ἔχω κι' ἄ.λλο
Θιαμματοτέρο, ἂν δὲ σφά.λλω,
Ἀπ' τὸ σῶμα νὰ γδυθῶ
Κ' ἔνας λόγος θὰ βρεθῶ.
Κ' ἔνας λόγος ποῦ σ' ἀρέγει
Τί ὅ,τι πῆς, εὐθὺς τὸ στρέγει
Βά.λ' τὸ πρῶτο μ' πατινὸ
Πῆς, τί θέλεις ; Συμφωνῶ. (ΝΑΙ.)
Πάρε τώρα τ' ἀσημέρια
Καὶ μαζὶ τοὺς ἄ.λλο ἔνα,
Ἀπ' τὰ πέντε τὸ στερνὸ,
Γιὰ νὰ ἰδῇς τί θὰ γενῶ.
Ἀπορία τὸ δικό μου !
Εἶμαι ὄντας μοναχό μου
Μ' ἄ.λλο σὰν ἀνταμωθῶ,
Παρευθὺς θελὰ χαθῶ. (ΕΥΑ.)
Ἀκουσε κι' αὐτὸ ἀκόμα,
Καὶ πλεὺς δὲν ἀνολίγω στόμα·
Ἀπ' τὰ πέντε μου ψηφιά,
Βά.λε τρία συντροφιά.
Τὸ τί χάρι, τί γλυκάδα !
Τί φωνὴ μὲ νοστιμάδα !
Ἀψυχο εἶμαι κι' ἀκτεχῶ
Καὶ ριμοῦμαι τὴν Ἠχώ. (ΝΑΙ.)

—οοο—

2.

Τὸ πρῶτο μου δὲν δέχεται ἀρχὴ καὶ τέλος·
 Στὸ δεύτερό μου γιόβεται καὶ ὀρίζει κάθε μέλος.
 Τ' ἀκέραιο μ' εἶναι ὄνομα ὁποῦ καθένας στρέγει.
 Νὰν τὸ χαρῇ στὸ δεύτερο ὅσο τὸ πρῶτο λέγει.

(Παυτα—ζῆς.)

—οοο—

3.

Σὲ κάθε λόγο
 Σὲ πᾶσαν πράξι
 Τὸ πρῶτο μ' ἔχει
 Εὐθὺς τὴν τάξι·
 Τὸ δεύτερό μου
 Θεὸς τιμήθη
 Ὅπου καθένας
 Τὸν ἐφοβήθη·
 Τ' ἀκέραιο θέλεις;
 Μὴν κάνεις χρότο·
 Ὁ ἴδιος εἶσαι
 Σὰν μπῆς στὸ πρῶτο.

(*Υποθεσι—ἀφης.)

—οοο—

4.

Ἀκουμπῶ σὲ πέντε μέρη
 Καὶ μ' ἐκίνα μὲ προφέρει
 Ὅποιος τάχατε μὲ φέρει.
 Κι' ἂν τὰ τρία μόνον φέρῃ
 Τὰ ὀστερινά μου μέρη,
 Μὲ θεωρεῖ δὲν μὲ προφέρει.

(Στ—δμα.)

—οοο—

5.

Τὸ πρῶτο μου προστάζει,
 Τὸ δεύτερο μετράει·
 Τ' ἀκέραιο μου κυττάζει
 Καθένας κι' ἀποράει
 Στὸ ἄμετρο τοῦ πλῆθος
 Καὶ στὸ λαμπρό τοῦ ἥθους.

(*Ασ—τρία.)

—οοο—

Δημοσιεύοντες τὰ ἀνωτέρω ποιήματα τοῦ Βιλαρζ,
 κοινοποιούμεν καὶ εὐφραστάτων τι δημοτικὸν αἰ-
 νιγμα, τὴν λύσιν οὗτινος ἀφιερῶμεν εἰς τοὺς ἀνα-
 γνῶστας τῆς Παρθώρας.

Ποῦδ εἶν' ἐκεῖνο τὸ πουλί ὁποῦ γεννᾷ ὅχ τῇ μύτι,
 Πῶχει φτερά καὶ δὲν πετᾷ, καὶ ὁπῶχει μαῦρο σπῆτις.
 Τρεῖς τὸ κρατοῦν ὄντας γεννᾷ, μὰ ἀλήθεια πρῶ-
 (τα πίνει,

Καὶ τὰ πουλάκια ὁποῦ γεννᾷ, ὁπίσω του τ' ἀφίνει.
 Καὶ τὰ πουλάκια ὁποῦ γεννᾷ, ἀνθρωπινὰ μιλοῦνε,
 Ἄλλοι τ' ἀκοῦν ὄντας μιλοῦν, ἄλλοι δὲν τ' ἀγροῖ-
 (κοῦντε.

ΚΑΙ ΕΤΕΡΟΥ ΚΛΕΠΤΙΚΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΟΥ

εἰς ἑλληνικοὺς στίχους παράφρασις ὑπὸ
 τοῦ γέροντος Ματθαίου.

(*Ἴδε φυλλάδ. 191, σελ. 539.)

—οοο—

Τραγῳδίου.

Τοῦ τίνας μάννα φλίσεται, τοῦ τίνας μάννα αλαίει;
 Τ' Ἀνδρουτίζου μάννα φλίσεται, τ' Ἀνδρουτίζου μάννα αλαίει,
 ὅαν ἡ περδίκια φλίσεται, ὅαν τὸ παππὶ μαδίσεται,
 ὅαν τῆς κουρεύνας τὰ φτερά βάφει τῇ φορεσίᾳ της
 μὲ τὰ βουνὰν ἐμάλανε καὶ μὲ τὰ κορφοβούνια,
 ἐσεῖς βουνὰ τοῦ Αἰάσκου, καὶ ἀπὸνία πὸ τὰ δένδρα,
 νὰ πῆτε τὴν Ἀνδρουτίζαινα τὴν μικροχαιδεμένην,
 τὴν Πασχαλιὰν μὴ στολισθῇ, εἴ τὴν ἐκκλησίαν μὴ πάγῃ
 τ' Ἀνδρουτίζος ἐσφαλίσθηκα μέσα εἰς τὸ μοναστήρι
 πίπτουν τυφάκια ὅσθ' ἔβροχ' ἐμολίβια ὅσθ' ἔχ' χαλάζι.

Παράφρασις ἑλληνική.

Τίς ποικ' εἰμωγὰ πεπιβάλλεν ἄν' ἀγχεῖ ὥρεος
 ἄχῳ δ' ἀντεβόσκεν ἄχῃ, ὡς δάκρυα εἶδεν;
 ὀρνίχων οὐχ ἄδῃ μέλιον, οὐ δένδρεα θέλλει,
 ἀλλ' ἐμαρῶνθ' ὡς θερμὰ ἀνέμοιο αὐτῷ,
 ταῖ δ' ὀλοφροδὸν ἐπὶ τρύχουσ' εἵνται σκυθρωποί·
 Ἀνδρεῖα μᾶτερ γοῶσι, τῆνα γόνον ἦκε,
 εἴμα οἱ ἀμφὶ μελάντερον, ἥντα κόρακος εἶδος,
 ὀξεία πικύει δὲ ἂν ὥρεα, ἥντα πέρδιξ
 πλαζόμενον ζυτῶν μικρὸν τέκος, αἰποδὶ εὖροι.
 Τοῖα φρόβ' δ' εἴκοισα ποτ' ὥρεα γῆρυν ἀφῆκεν,
 ὥρεα ὑψιμέρυμβα, δρυμῶνες, ἰδ' ἀγχεῖ πάντα,
 καὶ ποταμοὶ τοὶ ἦκα ἐλισσόμενοι χεῖρ' ὕδαρ,
 ὀρνίχες φέβαν ταῖ χεῖτε νόμως ἀνὰ δρυμῶς
 τέρψιν ἰδοῖαν καὶ τοῦδ' ἐμοὶ κρηῖατ' ἐλδωρ.
 Κουριδίᾳ ἀλόχῃ ἀγγείλατε Ἀνδρεῖας
 μὴ χροῖα λούσασθαι, μηδ' εἴματα λευκὰ λουσοῦσθαι
 μηδὲ χορὸν χαρίεντα μετελθεῖν ἄλλος ἔσας,
 ἀλλ' αἰεὶ ἀνὰ νόκτα καὶ αὐὰ χεῖρας ἀνασχεῖν,
 αἰκώς Ἀνδρεῖαν τι σκώτερον ἄμμι παρῶσαι
 ἐκπέμπων θεὸς ἴρι, ἧ κίνα οἱ ἄλγε' ἐφῆπται,
 τοῖον ἄριστος νέφος ἄμμι εἰ βᾶ που λαβῶν ἐνὶ ἄντρον.

—ο—